

Mii de stele... dulce sară

Mihai Eminescu

Peste codri se coboară,
Peste vârfuri trece lună
Iar izvoarele răsună.
Cine-mi trece luncile
Domnița cu pruncele;
Cine-mi trece mândra luncă,
Domnița mea cu o pruncă
Cine-mi trece lunca mare,
Fata lui Dragoș călare
Pe-un cal alb ca de ninsoare,
Cu rafturile de argint
Și presun până-n pământ,
Ea își caută de cale,
Merge-n vale, merge-n vale.
Îndărătu-i din pădure
Se - nalță, cu ziduri sure
Și cu nalte porți, cetatea
Stăpânind singurătatea,
Iar ea-și caută de cale,
Vine-n vale, vine-n vale.
Iar când ochii și-i ridică
Se trezește singurică,
La mijloc de codru des
Unde crengile se țes
Și prin mrejele de frunze
Cearcă lună să pătrundă,
Iar un tei cu umbra roată
Și cu frunza scuturată
Pleacă ramuri pe-un izvor
Care sună-ncetișor
Și prin sunet blând de ape
Parcă vine mai aproape
Glas de corn din depărtare
Tot mai tare și mai tare.

O auzi sunând
Din cărare corn,
Înspre tine blând
Eu să mă întorn.

Și când ochii - a ridicat
Ea zărește un băiat
Ce s-apropie de ea

Pe-un cal negru - alătura.
Flori de tei el are-n plete,
Negri ochi ca s-o săgete
Și la șold un corn de-argint
Și pe haine mărgărint.
- Ai venit să mă privești
Dulce zână din povești,
O, te pleacă înspre mine
Cu mâini albe, lungi și fine,
Iară degetele trase
Subțirele de crăiasă,
Lasă-le în a mea mână,
Mlădioasa mea stăpână.
Dar ea mâna-și trage-ndată
Dintr-a lui... și speriată
Se uita în jos smerită,
Rușinoasă și uimită.
S-o ajungă el voiește,
Ea să vină se ferește,
O ruga cu vorbă dulce
Pe-a lui braț ca să se culce,
Mai nu vrea și mai se lasă,
Ca de-un farmec e atrasă,
Până ce cade-n a lui braț
De-o privește cu nesaț.
Păru-i galben abia creț
Peste tâmple-i stă răzlet,
Dându-i multe frumuseți
Și trecând pe după tâmple
Umerii cu aur împli,
Umerele și spinarea
Și întreagă arătarea.
- O, copilă, chipul tău
De-mi-l bunul Dumnezeu,
Chipul tău cel izmenit
Ce pare că-i zugrăvit;
Draga mea, nu te-ndura
De la mine a zbura,
Ori de-i merge de la mine
Ia-mi și sufletul cu tine,
Ce mai trebuie să fie
Dacă n-am tovărășie
Și la ce să mai trăiesc
Singurel să pătimesc?
Ea roșește la obraz
I se prinde de grumaz
Și îi zice - abia - abia:
- Vino la urechea mea

Și spune-mi orice vei vrea;
Și eu ți-oi spune ceva,
Dar dă-mi pace... nu mă strânge,
Te iubesc de-mi vine-a plânge,
Dac - ai ști cât te iubesc,
Că din ochi te prăpădesc.
- Dar de-i merge cui mă lași
Singur să fiu pățimaș?
- Nu te las, nu... Spune-mi bine
Că cu cine și prin cine
Să mă înțeleg cu tine
Ca să vii seara la mine.
Peste vârfuri trece lună
Iar izvorul dulce sună
Merg alături de călare,
Pier în umbră de cărare,
Iară cornul lui duios
Sună dulce dureros,
Mai încet în codrul verde
Se tot pierde, se tot pierde.